

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIO!

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rais.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 »
Estranger. . . . . 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTUALITATS.

—Si arribo á sabé que venias ab aquestas GARROFAS ni menos t'obro la porta.

—Pero escolta Julia.....

—Anem ves, que no sé á n' aquí te semblas.

HISTORIA DE UN DOMAS.

Vaig neixe en una fàbrica de Lyó de Fransa. Soch de seda y llana: la seda mèva procedeix de un pobre cuch: procedeix la llana de un moltó: conto donchs en la mèva genealogia un ser d'aquells que s'arrastran y un animal que cad' any deixa esquilar-se.

No recordo 'l dia en que varen casarse la llana y la seda que havian de dar-me á llum.

La primera impresió que conservo es la que vaig a explicarvos:

Estaba tibant, mitj cargolat y mitj estés en un taler, mitj fil mitj tela.

Sostingut per mil anelletes anava pujant y baixant mentres ràpida y llaugera m'atravesaba de part á part una llansadora moguda per un arremengat teixidor que cantava acompanyantse ab lo tra ca tra trac de la feina.

Per supuesto, com qu' aixó passava á Lyó, lo teixidor cantava en francès. Recordo que deya:

«Allons enfants de la patrie!...»

**

Era 'l teixidor un home molt campetxano.

Ab tant y que la senmanada l' hi arribés per mantenir á la familia y per omplir la pipa, no desitjava altra cosa.

Un cop vá deixarme, al veure'm fet tot un domás, vaig mirar-lo ja per sobre l' espatlla.

Es veritat qu' ell m' havia dut al mon; pero era un home tant ordinari 'l meu pare, que á fé de domás ho dich, quan me vaig veure una roba tant distinguida, vaig avergonyirme d' ell y fer jurament de no perteneixe may á cap individu de la classe obrera.

**

Mitj any vaig estar al magatzém, rodejat d' altres robas aristocráticas, fins que un dia varen treure'm per mudar de casa.

Lo fabricant m' havia pogut vendre y..... ¡vergonya 'm dono de tenir que confessarho!... enfardat y embolicat estretament y voltat per tots cantons de generos de miserable cotó, qual furtor malehida encare 'm tapa 'ls esperits, ván entrar-me a Espanya..... de contrabando!

Jo, tot un domás, un género de llana y seda, una roba honrada y acomodada que si tingués cara, podria anar per tot arréu ab la cara ben alta, vaig haver d' entrar en terra espanyola, amagat, disfressat, cometent una verdadera estafa!....

¡Paciencia!

**

Recordo que 'ls vistas de las Aduanas van aclucarse y que 'ls carrabiners ván fé 'ls ulls grossos y que mentres tant jo vaig fer cap á una botiga del centro de Barcelona.

Colocat á la part de fora, era l' admiració dels transeunts.

A las senyoras especialment jo 'ls hi havia caygut al ull: tot era guaytarme, palpar-me, acariciar-me. Jo 'm desfeya de goig, al veure'm objecte de tanta manyagueria.

Fins que un dia entraren un senyor d' edat y una senyora guapa y jove, preguntaren lo préu y se m' eadugueren.

**

Suposo que vostés voldrán coneixe als méus amos.

Ell es un home de bé: de un origen semblant al meu es fill, de un teixidor de Reus; pero lo mateix que jo, avuy que venent garrofas ha fet una fortuna, 's mira 'ls teixidors per sobre de l' espatlla.

Avants sedeya Tonet, després se digué señor Anton y are vol que l' hi digan D. Anton: fá la festa per Sant Antoni dels Ases, está suscrit al Brusí, quan llegeix un article de 'n Mañé l' hi cau la baba, y á pesar de que jura y perjura de qu' ell no 's vol embolicar ab res, als amichs de confiança, 'ls hi diu que á Espanya no auirém bé, fins que 's adoptin los plans de 'n Puig y Llagostera y 's fuselli á tots los que conspiren.

La seva esposa té trent' anys menos qu' ell y 's diu D.ª Adelaida.

D.ª Adelaida té una germana modista y no s' tractan, ja que de l' una á l'altra hi ha la mateixa distancia que media desde un primer pis de la Rambla, fins á un quint pis del carrer de las Molas.

Está molt enamorada de sí mateixa y té rahó d' estar-ne: per ser guapa vá casarse ab don Anton, que al fin y al cabo las donas guapas y 'ls bons domassos sempre trobem una casa de pessetas que 'ns obra la porta.

**

Casats de poch D. Anton y D.ª Adelaida y trasladats de poch á un primer pis de la Rambla, com que s' acostavan las professons de Corpus, varen tractar d' adquirir-me perque 'ls honrés lo balcó.

¡Oh alegría! Servir no més que 'l dias de professons, sentir l' olor de ginesta, escoltar los acorts de las músicas, contemplar lo resplandor de las atxas, veure las espirals d' encens elevantse als núvols omplint la Rambla de fragancia..... ¡Quina felicitat la mèva! ¡Quin destino 'l meu més aristocrátich!

**

Pero havia nascut desgraciat.

Era l' any 1868. La professó durá un any no més.

A fi d' any, quan m' estava tranquilament tancat dintre del calaix, van venirme á treure y vaig adornar lo balcó. L' himne de Riego y una mica de vent massa liberal me feyan estremir.

Llavors vaig perdre 'l compte de las vegadas que van treure'm.

Alguns cops lo mateix D. Anton ajudat de D.ª Adelaida m' hi posavan.

¡Sembla impossible! ¡Una gent tant aristocrática! ¡Una gent tan decidida per las bonas costums!....

—«Es precis seguir lo que fá la majoria, deya 'l meu amo: hem de ballar al só de la música...»

Y jo continuava estremint-me quan desde 'l balcó sentia aquella tonada mateixa, que m' havia arrullat al neix, aquell accent mateix del arremengat teixidor de Lyó de Fransa, aquell mateix:

«¡Allons enfants de la patrie!...»

**

Contarvos las vegadas que hi hagut de sortir sería una cosa impossible.

Explicarvos lo perque de las mévas sortidas fora més impossible encare.

Ni jo mateix ho sé.

Y encare que 'u sapigués no 'u diria.

Hi ha confessions que avergonyeixen quan qui las fá es com jo una roba de llana y seda, l' ilustrada classe mitja de las bonas robas.

Bastará que 'ls diga que m' han fet celebrar lo triunfo de la llibertat y la mort de la llibertat, lo triunfo de certas institucions y la caiguda d' aquestas mateixas institucions; lo triunfo y la mort y la mort y lo triunfo de tot lo que pujan vostés imaginarse.

Y per tot hi hagut de treure la mateixa cara: ni una vegada sols los meus amos s' han recordat de dur-me á tenyir.

¡Soch un miserable: hi fet tots los papers del auca!....

Y lo que m' esgarrifa es lo veure qu' encare faig goig, es lo veure que soch encare un domás plé de salut y llustre... y que ¡qui sab, qui sab quins son los papers que lasort, la malehida y capritxosa sort me té reservats!

P. K.

VALDRIA MES NO SÉ AL MON.

À P. P.

Jo soch un xicot molt magre tant magre y tant secalló, que la gent sols m' aprofita pera fer comparacions.

Uns dihen semblo á 'n Sagasta ab aquets quatre pelots, y 'ls altres: —¡Quin esqueleto! ¡Que vas á las eleccions?

Si alguna xicota 'm mira, per estranyesa es tant sols, y si de carns soch tant magre es molt mes magre ma sort.

Si un amich me deixa un duro, l' endemá ja 'u sab tothom. Molts companys avants tenia y 'm calumbian are tots.

Un alé d' ayre 'm costipa, semblo un mar si 'm toca 'l sol, y vinga 'l mal d' allá ahont vinga sempre 'm cau á sobre 'l mort.

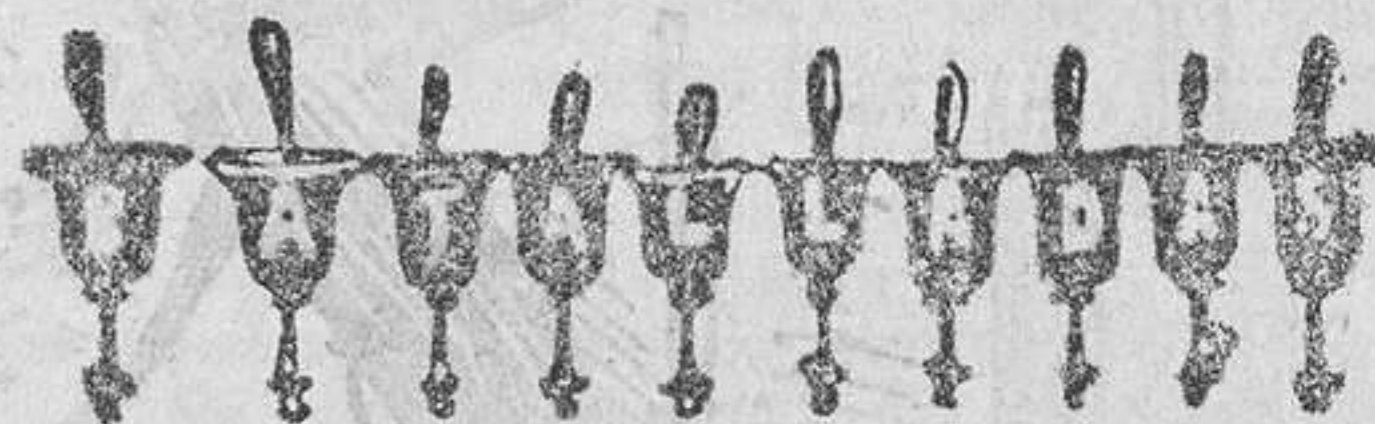
Sols lo jornal que jo guanyo es magre 'l mateix que 'o, y com la teca está cara es magre 'l que pren mon cos.

Quan de ser solter me causo lo cas ri 'm dona per que ab tantas modas las donas de vista 'm fan perdre 'l mon.

Si alguna 'n trobo que 'm xoca, quan l' hi declaro l' amor, sol contestarme ab despreci:

—Ahont vá aquest lleig, tant pelon? Y per xó ab rahó de sobras dich molt frenétich y boig: —Per no ser rich, gras y guapo valdria mes no sé al mon.

PERICO MATALASSÉ.

Un conegut professor de Barcelona está organisant un gran concert en lo Teatro Principal. Perque 's formin una idea de lo que será aquest concert sapigan que s' hi tocarán 12 pianos á quatre mans, prenenthi part per consegüent 24 professors.

O sigan 48 mans.

O sigan 240 dits.

Los quals 240 dits podran recorre mil y vuit teclas.

Ja 'ls donarém mes detalls d' aquest concert.

Hi ha alguns pares capellans que sense que nosaltres los ho demanem nos fan favors que no sabem com pagarlos.

A Balsareny hi predica un capellá de Manresa que diu que 'ls qui llegeixen la Campana cometen peccat mortal.

Y are resulta que á Balsareny nos demanan mes Campanas.

Supliquem al capellá predicador de Balsareny que 'ns espliqui á quan van las missas per allá dalt, pues hem determinat destinar las ganancias que 'ns deixa l' augment de Campanas de Balsareny á ferne dir, á fi de que si 'ns té rabia, l' hi vingan al cervell altres medis mes eficassos.

Quan nos escrigui sobre 'l preu de las missas, fassins lo favor de dirnos també 'l reverent predicador, si 'ls capellans que ván á la facció contreuen un mérit davant de Déu.

Lo divendres de la setmana passada l'Ajuntament va fer un xefis.
 Los periódichs hi varen ser convidats.
 L'endemà l'Imprenta du a l'menú.
 Y va resultar, que a pesar de ser divendres de quaresma varen menjar carn.
 Y varen menjar peix.
 No voldria ser d'ells a l'hora de la mort!
 Menjar carn y peix y per postras l'escándol de posarho als diaris! ¿Que dirá 'l bisbe?

Se ha renovat lo governador de Albacete.
 Se ha tractat de la renovació del governador de Alicante
 Idem del de Valencia.
 Idem del de Barcelona.
 No 's diu res encare dels governadors de Málaga y Sevilla.
 Ja 'u anirém veyent y sabrém com acaba aquesta partida de Ajedrez.

Diu que aviat donará a un altre general un'altra creu llaurejada de San Fernando.
 No 's pensin una creu de las que serveixen no mes que per adornar un uniforme.
 No senyors; una creu d'aquellas que regalán al seu propietari una pensió anual de 40 mil ralets, sense pendre's mes que 'l treball de portarla al pit los dias de gran cerimonia.
 Lo govern, fá bé..... ¿com que lo que 'ns sobra son quartos!...

Lo conde de Chambord diu que vol, déu y pot ser rey de Fransa.
 Que vol serho no hi cap dupte.
 Are que dega y que puga, que 'u probi si es tan maco.

La comedia de nostre coloborador Boixompi-faig, titulada «Lo cabecilla Garrofa» va ser estrenada ab molt éxit en lo Teatro Espronceda de la Vila de Gracia.
 L'autor va ser cridat tres vegadas a las taulas.

Los individuos presos a causa de aquella tenebrosa conspiració que va descubrirse a Barcelona, ja están tots en llibertat.
 ¿Y 'l susto que 'ns van donar revelantnos l'existencia de una conspiració tant tremebunda, qui 'ns lo tréu de sobre?
 A mí, francament, si no 'm donan desseguida una creu llaurejada de Sant Fernando, ab 40 mil rals de paga, no 'm curau.

Al Austria alguns rectors han exigit dels Ajuntaments fidelidad y obediencia.
 Lo mon al invés.

Desmenteixen alguns periódichs que'l senyor Romero Robledo haja dirigit als governadors una circular sobre imprenta.
 ¿No m' han denunciat?
 Será vritat!

Los atrasos de las contribucions se cobran bitllo-bitllo per tot arréu.
 Durant lo mes de Janer diu lo *Boletín oficial* de una provincia, han sigut embargats 1286 vehins.
 Consólinse 'ls pobres embargats considerant que si fan mérits suficients, podran arribar a tenir una creu llaurejada de Sant Fernando ab 40 mil rals de sou.
 No es tot desgracia lo ser Espanyol; també hi ha gangas.

D. Pere Antoni de Alarcon ha entrat a la Academia.
 Y al primer Déu vos guart ha espetat un discurs mes neo que una candela d'enterro.
 Ja se vé.
 Va veure que la novela «El Escándolo» l'hi

havia anat tant bé, y ha volgut fer la segona part d'aquesta novela.
 Perque confessin que 'l neisme de Alarcon es un altre escándol.

LO RIU, LA SEQUIA Y 'L BRAÇAL.

CUENTO.

Era un braçal que corria entre mitj de dos bancals y al relliscar de sas aigüas anava aixis murmurant:
 «¡Ay! quant trista sort la meva! apenas naixcut, ja vaitj a morir en l'ampla cequia que allá a mon peu veij passar.
 ¿De qué 'm serveix afanyarme per donar sahor a 'ls camps, si aquest afany no m'aporta lo poder viurer en pau?»

En aquell punt, va y se 'l xucla ab lo de-precí mes gran, la céquia, que 's removia dintre so cauce de llach.
 «¡Ahont vas tú, rech miserable, a queixarte com ho fas quant a honor tenir deurias lo poderme a mi engrossar?
 ¿Que! ¿discurrias? donchs ¡calla! que aus que a sentirne 'ls teus planys, a girar molins y fábricas vull dirijir mon caudal.»

Aixis la céquia superba parlava, quant tót plegat ovira, allá lluny, las onas del riu que baixa arrogant.
 La céquia resta callada prenent lo color del fanch.

Lo riu baixava, baixava ab imponent magestat per son jas fondo de roca, ample com un bras de mar. Passa tocant a la céquia que s'enfonsa 'l seu devall sens qu'ell se digni mirarla: allí prop forma un argall y, ab sas aigüas remogudas un ull que 's va cargolant.
 L'argall reya, y l'ull guinyava a la céquia y al braçal.

Y javant deixant ponts y vilas semblavan guardar son pas allá-de-llá tot montanyas, aci-de-cá tot sembrats; qu' es entre força y riquesa lo seu camí natural.

Com mes vá, s'infla y retorna ab lo burgit d'huracá: mes, al fort de sa potencia detúras, vol recular y en lluyta desesperada llança brunera, irritat, de sas onas encrespadas. Despres... tot se queda en pau.
 Havia trobat la tomba sota las onas de 'l mar.

BRÉU.

A San Fructuós de Bajes per Carnestoltas va sortir una comparsa en la qual hi figuravan capellans, monjas, pelegrins y una majordona.

La cosa va fer riure a tot lo poble.
 Pero no va fer riure de la mateixa manera al Esconómo, que va dir desde la trona que 'ls de la comparsa havian fet pecat mortal, que 'ls pares dels qui la formavan també havian fet pecat mortal; y que havian fet pecat mortal tots los qui s'ho miravan.

Com que s'ho mirava tot lo poble, tot lo poble ha fet pecat mortal.

Observin que parlo de *San Fructuós de Bajes!* Y vegin es la primera vegada que sento a dir a un capellá que un Sant (lo pobre Sant Fructuós de Bajes) está en pecat mortal.

Divendres, dissapte y diumenje de la setmana passada a cala Ciutat no van donar als periódichs la nota del registre civil.

Lo nou ajuntament va voler inaugurar aixis la seva tarea.

Pero va descuidarse d'una cosa.
 Lo nou ajuntament havia de publicá un bando dihent:

Durant aquests tres dias quedan prohibidas las defuncions. L'individuo que 's mori pagará 5 duros de multa y perderá 'l dret electoral.

La carn s'ha tornat a pujar.
 ¡Quatre quartos per tersa!
 Ja que 'l paper baixa, al menos que la carn puji.

No importa que la carn puji.
 Al pobre sempre l'hi queda un recurs.
 Lo recurs de rosegarse 'ls punys.
 Es la carn més barata.

Ab la puja de la carn va coincidi l'arribada a Barcelona de C. 'l Conde de Toreno.
 Es un senyor que fá un goig!
 Ay! ¿Qui pugués estar tant gras com ell!

Are que 'l Sr. C. 'l conde de Toreno es fora, a veure si 'ls carnicers fan algun pensamentot.
 Calculin que tenim una boca menos.

Un periódich ministerial diu que 'l partit moderat historich es un partit de lance.
 Pues miri: per ser un partit de lance 'ns costá molt car, y ja veuran com lo dia en que 'ns lo tinguem de vendre, alegant qu' es de lance, no 'ns en donan quatre quartos.

Un dia d'aquests un carlí va rebre lo retrato del Terso.
 Com que varen enviarli dintre de una carta y are hi ha la costum de inutilisar los sellos picantlos ab claus ó agullas ó nose que, que atravesa las cartas, lo retrato del Terso va sortir tot picat.
 ¡Ay, válgam la Verge Santísima va esclamar lo llanut: pobre rey D. Carlos, ha tingut la verola!

A Girona una dona ha parit un xicot que té dugas llengas.
 Un noy aixis es una fortuna.
 Se l'hi ensenya a pronunciar discursos, se 'l fá president del Consell de Ministres, se 'l posa davant de una majoria muda, y en Cánovas que 's desi.
 N'hi haurá un que enrahonará mes qu'ell.

Ningú al neixe coneix l'idioma matern.
 En cambi 'ls pares de la criatura de Girona, podran dir, plens d'orgull:
 —Lo nostre fill al neixe, ja posehia dugas llenguas.

Deyan qu' en Romero Robledo aniria a Sevilla.
 Are ho desmenteixen.
 En Romero Robledo la sab molt llarga.
 En Romero Robledo no pot olvidar aquell ditxo tant en boga entre la quitxalleta:
 «Qien fue a Sevilla
 «perdió su silla»
 —Y lo que es ell la poltrona
 «no l'abandona»

L'Ajuntament de Sevilla 's proposa arrancar tots los arbres dels passeigs d'aquella capital y plantarli tarongers.
 Me sembla que las taronjas dels passeigs de Sevilla, en certas ocasions prestarán graus serveys.

¡Hi ha un Ajuntament com lo de 'n Girona, que s' irrita perque la premsa se l' hi tira á sobre? ¡Taronjada!..
 ¡Hi ha un ajuntament que .... etc. etc etc....?
 —Cop de taronja!

La Patti ha romput ab lo seu marit y ha fugit ab un cantant.
 Aixó de las fugas es materia propia de las personas que 's dedican á la música.

4 ó 5 mil carlistas han tornat á entrar á Espanya.
 Entre ells hi ha en Mendiri, en Mogrovejo, en Dorregaray y altres peixos grossos.
 ¡Que no carreguin massa!
 Los barcos també se 'n van á fons per sobra de lastre.

En Cánovas densá qu' es govern ha mudat una pila de ministres.
 Un periódich diu:
 Lo govern de 'n Cánovas se sembla á un rellotje dolent.
 Tot son remiendos y cambi de pessas y may senyala l' hora.
 ¿No valdria mes llansarlo y comprarne un de nou, assegurat?

A Roma ha fugit un capellá ab una xicota de 19 anys.
 ¡Qui sab!
 Potser se la 'n va endur per convertirla.

Llegeixo en un periódich:
 «En la papeleta que 'm donaren per las elecciones municipals me cambiaren l' apellido.
 «En la que are m' han donat per las elecciones provincials m' han equivocat lo nom.
 «Si ve un altre elecció, t' emolo... ¡Qui sab!.. Potser me cambiarán lo sexo...
 «Y... vaya quin botxorno per la familia!..»

Diu un periódich de Madrid que 'l conde de Toreno vá devorar en Lleyda un cubert de 13 duros.
 65 mestres d' estudi s' haurían pogut menjar un dinar de pela.

CANTARELLAS.

Tú en lo pap tens cosas mévas diu la carta que has escrit:
 ho crech, sí: 'ls sopars que 't dava qu' encara no 'ls has pahits.

P.

Lo carril vá molt depressa, molt depressa vá 'l vapor, mes depressa vaig jo encara quan te veig, perque 'm fas por.

T. J.

Dius que prompte, 'ns hém d' unir, que l' unió es la nostra ditxa: ja veurás deixemho correr; no vull ser unionista.

P.

Un capellá convertia á un heretje, y aquest deya:
 —Jo'u creuré tot; pero que vol que l' hi diga, aixó del misteri de la Santissima Trinitat no puch acabarm'ho de empassar: que tres sigan

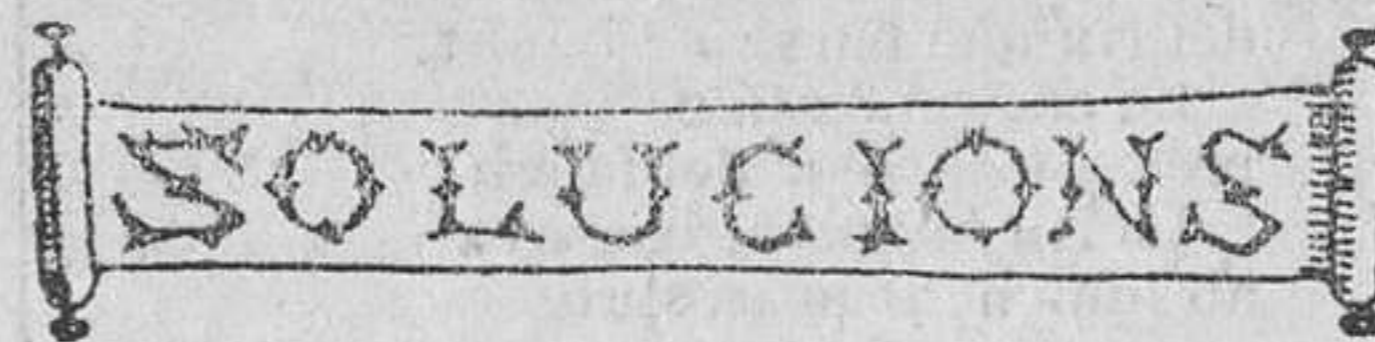
un y un no mes que sigan tres, no'u entench, ni pot entrar-me.

—Pero home, pero home, digué 'l capellá:
 ¿Qué per ventura 'ls ha de mantenir voste á n'aquest tres?
 Donchs creguiu tot ¿que l' hi costa?

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'la leu-tadans E. Martellá, Rabasó y C., Inglés dels Estats, Mariano Cadenet: C. Cospis, Cairol, Noya de Calamanda, Pau Ronda y Marieta la Batxillera.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen.
 Ciudadá Batallador: Espilqui mes clar lo que 'ns envia: Petit Ficaese: Hi anirà lo quadrat de paraulas: Aixorit: La primera poesia es regular: las demés no 'ns serveixen: en totas hi ha mes versos que conceptes.—C. de Anguina: Es fluix.—Cospis: Hi anirà el quadrat.—Jenani: Insertarém l' arentigrafo.—V. del Palacio Real: La combinació de números es mes vella que voste: respecte al seu pseudónim farém lo que 'ns convinga.—Tinter mágich: Hi anirà 'l quadrat de paraulas.—Pardal envenenat: Idem.—Zarandíeta: Es fluixa é hi ha ademés consonants falsos.—Pau Ronda: Hi anirà un epigrama.—Noya de la Calamanda: Idem lo quadrat de paraulas.—Ciudadans Gimnástich, A. VIII, R. Picolis, F. Mandunguillas, Pa. coca y Llonguet, D. de la Eulalia, Baldomero B., Gatamoixa, Igualadí de la Rambla, Plana y Subirá, Des aficionats al violi, Petit Santluisma, E. P., Costor etc., Colom, Deixemho ser, Sacarnat, Serrabellas: Paret Pajell, Noy Maco, Titiriti, Barret atrolinat, Noy que té dos coronas, Anilnap, 38 senyoretas del carrer Major, F. Huracan, Dos ensofrats, Galt inglés, Virtudes, J. E., Antich coloborador, Grandullerxos de Vilamajor, B. L. B., Amonastro, Enemi de del Bacallá y Catín-fluc: Lo que 'ns envian aquesta setmana, no 'ns serveix.—Ciudadá M. Cadenet: Lo problema es massa especial.—M. Rabasó: Hi anirà 'l ters de paraulas: R. Comellas: Idem molta cosa de voste.—Sensitiva: Y de voste també.—Sultan destronat: Tortura y sinonimia hi aniran.—La Primavera: Insertarém lo quadrat.—J. Segura: Val 18 rals franquejada y certifiada.—A. T. y F.: Insertarém l' anagrama.... Sallent: ¿Com vol que contraguem responsabilitat, si voste no gosa á firmar lo que 'ns envia?—J. Daniel: Hi anirà dos epigramas.—Municipal: Idem problema.—Joanet de Baix: Insertarém una pregunta.—Menció Casas: Y varias cosas de voste.—Un económic: Hi anirà la tortura.—Estanya paellas: Idem lo geroglífich de voste.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. SINONIMIA.—Mata.
2. TORTURA CEREBRAL.—Lo qui s' endugué las perdius se deya Vivas.
3. TRENCA CLOSCAS.—Cuaresma.
4. PROBLEMA NUMERICH.—

1	4	2	3
3	2	4	1
4	1	3	2
2	3	1	4
5. XARADA I.—Cor-rec-ció.
6. Id. II.—Dot-se-na.
7. ENDAVIDALLA.—Un gré.
8. GEROGIFICH.—Qui poca capa compra poca capa paga.

Han endavinat totas las soluciones los ciutadans Desganat de Reus, Peix gros, Inglés dels Estats, Tinter mágich, D. de Olot, Llanut Sabadellench, E. Martellá, V. del Palacio real, Panotxa, Jenani y Zarandíeta: menos la 7 Anilnap y Crispinet Cospis: menos la 8 Noy que té dos coronas: menos la 4 Tin Chim: menos la 6 Barret atribulat: menos la 3 Titiriti: menos las 1 y 4 Noy maco: menos las 6 y 8 Rey destronat, Estanya paellas y H. txuo de Tarragona: menos las 5 y 6 Benet Pajell y Un económic: menos las 6 y 7 Societat de l' Anxova y Mestret: menos las 4 y 6 Serrabella y Sacarnat: menos las 3 y 7 Montanyes y Deixemho hi ser: menos las 4 y 8 Cairol y Menció Casas: menos las 1 y 6 Joanet de baix y Calom: las 1, 3, 4, 5 y 8 Lillin y Enriqueta S. y O: las 2, 3, 4, 7 y 8 Costor etc.: las 2, 3, 4, 5 y 8 E. P.: las 2, 3, 4, 5 y 7 Llucifer: las 3, 4, 7 y 8 J. Santluisma y F. G. B.: las 2, 3, 4 y 7 Petit y Pallisutets: las 2, 3, 4 y 8 Saltimbanquis tronat: las 1, 3, 5 y 7 C. de Nas: las 1, 2, 5 y 6 Rabacó y C.: las 3, 4, 7 y 8 Un municipal: las 2, 3, 4 y 5 Aficionat al violi: las 1, 3, 5 y 6 Marieta la Bachillera: las 2, 3 y 4 Sabaté, Pegot de Lleyda, Marqués de las Cabriolas y Sultan destronat: las 3, 4 y 5 Pau Ronda, Plana y Subirá y Pau Estripa-calsas: las 1, 3 y 4 Amich del Xino é Igualadí de la Rambla: las 2, 4 y 5 Noy del Colegi: las 3, 4 y 7 Casado de Cruixides: las 1, 3 y 8 Gata-moixa: las 3, 5 y 8 Baldomero B.: las 4, 7 y 8 R. Pujol: las 2, 4 y 8 V. A. R.: las 3 y 4 R. Alletxae, D. de la Eulalia, Pa. coca y Llonguet y Sensitiva: las 2 y 3 Cella de Teixidors y F. Mandunguillas: las 7 y 8 A. Barsis: las 2 y 7 R. Picolis: la 2 no mes A. VIII. y R. Cumellas y S.; y no mes que la 3 Un Gimnástich.

QUADRO DE PARAULAS DE ÚLTIMA MODA.

Omplir los claros de pichs, ab lletres que llegidas horizontals, verticals y en tot sentit invers digan: la primera ratlla cosas de gran desembarch: la segona lo que fa tot aquell que pensa bé: la tercera un atribut molt ciutadá: la quarta lo nom de la meva promesa: y la quinta lo mateix que la primera.

A. F. O.

ANAGRAMA.

Un pretendent molt finet te la tot nena bonica, que 's famos segons explica tocador de clarinet.

També 'l tot diu sab tocar y assegurau ab confiança que desde 'ls alts monts de Fransa un gran tot va presenciar.

Pró no falta qui neganthe de tot tracti al pretendent... quatre lletres solsament donam soluciones al canto.

BOHÉMICA.

TRENCA-CAPS.

Marquesa.

Ab aquet nom de senyora noble, escriure 'n un del temps qu' are estem passant.

ROSSET DE SANT ANDREU.

PREGUNTAS ESTRAMBÓTICAS.

1. ¿En que se sembla 'l frontis de la Catedral á un cego?
2. ¿En que se sembla la Catedral al secretari del Municipi?

J. G. Y A.

I.

Pescant un dia ab primera Encar que ab molta segona, Vaig agafar dos-tercera Que per cert era molt bona.

Prima invertida y tercera Lo nom de una riera es, Pasant per semblant riera Vaig prendam de una dos tres.

Lo meu tot encar que frágil Pot contení un element, No crech que tinguis talent Si á endavinarme no ets ágil.

NANA DE LA BOMA.

II.

¿Que vol que tres-hú eixa tot? Home, voste es hú-segona Jo may ho he vist á ningú Me digué llavors la dona.

AMICH DE 'N MOLINA.

ENDAVINALLA.

Sens principi no dich res, sense mitj te diverteixes, sense fi só animal grós y 'l tot richs y pobres menjan.

GANDULARROS DE VILAMAJOR.

(Las soluciones en lo próxim número).

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.